

ת"פ 4179/02/23 - מדינת ישראל נגד תמיר ח'לאילה (עציר)

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 4179-02-23 מדינת ישראל נ' ח'לאילה(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל המאשימה

נגד

תמיר ח'לאילה (עציר) הנאשם

גזר דין

כתבי האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בחמישה כתבי אישום במסגרת צירוף תיקים, כמפורט להלן:

(-) בתיק העיקרי הורשע הנאשם בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן - חוק העונשין). בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.12.22, הגיע הנאשם לבית חולים בנהריה לצורך הכנה לניתוח. הנאשם ניצל שעת כושר וגנב מכשיר טלפון מסוג אייפון 13 בשווי 4,000 ₪ השייך לאישה שטופלה אותה עת במחלקת נשים. הנאשם אותר על ידי השוטרים כשהמכשיר בחזקתו והוא הושב למתלוננת. (להלן - התיק העיקרי).

(-) במסגרת ת"פ 18908-08-23, הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; שימוש ברכיב חיוני, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט - 2019 (להלן- חוק שירותי תשלום); והחזקת רכיב חיוני לפי סעיף 40(ב)(1) לחוק שירותי תשלום. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 06.03.23 גנב הנאשם בבית חולים בנהריה את ארנקה של המתלוננת שהכיל מסמכים אישיים, כרטיס קניה בסך 450 ₪ ושני כרטיסי חיוב. בהמשך, ביצע הנאשם שלוש עסקאות בכרטיסי החיוב בסך כולל של כ- 310 ₪. (להלן - תיק הצירוף הראשון).

(-) במסגרת ת"פ 44893-05-23 (מתוקן) הורשע הנאשם בשתי עבירות גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ובשתי עבירות פריצה לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין. בהתאם לאישום הראשון, ביום 09.05.23, התפרץ הנאשם לבית ביישוב עמקה באופן שהרים תריס גלילה, פתח חלון שהיה סגור אך לא נעול ונכנס לדירה. הנאשם חיטט בארונות וגנב מתוך נרתיק תכשיטים ששוים מוערך באלפי שקלים. על פי האישום השני, ביום 15.05.23 התפרץ הנאשם לדירה במושב אלקוש דרך חלון הדירה לאחר שטיפס על מדחס מזגן ופתח את רשת החלון. הנאשם חיפש בארון בגדים, גנב סך של 3,000 ₪ ועזב את הדירה. (להלן - תיק הצירוף השני).

(-) במסגרת ת"פ 20435-07-23 (מתוקן), הורשע הנאשם בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ופריצה לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום ביום 06.05.23 התפרץ הנאשם לדירה במצפה אבי"ב בכך שהסיט הרשת ונכנס דרך החלון לדירה וגנב ממנה מכשיר טלפון סלולארי, שעון זהב, שרשרת ומספר תליונים. (להלן - תיק הצירוף השלישי).

(-) במסגרת ת"פ 54142-07-23 (מתוקן), הורשע הנאשם בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ופריצה לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין; גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; שימוש ברכיב חיוני, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום; הסגת גבול לפי סעיף 447(א). בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 31.03.23 התפרץ הנאשם לבית ביישוב אשחר דרך חלון חדר העבודה, אשר היה סגור אך לא נעול. במעמד זה גנב הנאשם שני מחשבים ניידים, אחד מהם בשווי 2,500 ₪, תיק ובתוכו תפילין בשווי 4,000 ₪ ושעון יד בשווי כ-143 ₪. בהתאם לאישום השני ביום 02.03.23, הכניס הנאשם את ידו לרכב חונה וגנב מתא הכפפות ארנק ובו פנקס שיקים, שלושה כרטיסי חיוב, מסמכים אישיים וכסף מזומן בסך 150 ₪. הנאשם עשה ביומיים שלאחר מכן שימוש בכרטיסי החיוב בחמש עשרה הזדמנויות שונות ורכש מוצרים שונים בסכום כולל של 2,313 ₪. (להלן - תיק הצירוף הרביעי)

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

2. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים בכתב והשלים טיעונו על פה. נטען כי מעשי הנאשם פגעו לא רק בקניינו של אדם, אלא גם בתחושת הביטחון, בפרטיות וביכולתו של האדם לחוש בטוח ומוגן. נטען כי מדובר בשלל עבירות רכוש ובהן פריצה לדירה וגניבת רכוש יקר לרבות מחשבים; גניבה מבתי חולים לרבות של טלפון נייד; וגניבה מרכב ושימוש לרעה בכרטיסי חיוב. כן נטען שהרכוש שנגנב לא הוחזר אלא נמכר. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל כתב אישום כמפורט להלן: ביחס לתיק העיקרי עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 6-12 חודשי מאסר; בתיק הצירוף הראשון למתחם ענישה הנע בין 8-24 חודשי מאסר; בתיק הצירוף השני והשלישי למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בכל אחד; ובתיק הצירוף הרביעי למתחם ענישה הנע בין 18-36 חודשי מאסר. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם טען ב"כ המאשימה כי מדובר במי שלחובתו 22 הרשעות ב-63 עבירות והוא ריצה בעבר מספר רב של מאסרים בפועל. כן נטען שמדובר במי שמכור לסמים והוא ימשיך אפוא לפגוע ברכוש הזולת לאחר שחרורו. לאור כך עתרה המאשימה לעונש מאסר שלא יפחת מחמש שנים וביקשה להפעיל מאסרים מותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם במצטבר בצירוף ענישה נלוות.

3. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול האירועים ועתר למתחם ענישה הנע בין 14 חודשי מאסר עד 36 חודשי מאסר. לגבי נסיבות ביצוע העבירות נטען כי מדובר ברף נמוך של חומרה וכי עבירות הפריצה לא היו אלימות; הן בוצעו בשעות היום ללא סיכוי גבוה למפגש עם הבעלים; לא כללו גרימת נזקים; וכן שווי הגניבות נמוך. כן נטען שמדובר במי שמכור לסמים המבקש לעבור הליך גמילה במהלך תקופת המאסר. משכך, עתר הסנגור להטיל על הנאשם עונש מאסר בחלק האמצעי נמוך של המתחם שהציע. ביחס למאסרים המותנים טען הסנגור שהם אינם בני הפעלה ואפרט את טיעוני הצדדים בנושא בהמשך. לחלופין ביקש הסנגור להפעילם בחופף.

4. הנאשם בדברו האחרון קיבל אחריות למעשיו, התנצל וביקש התחשבות.

דין והכרעה

5. הצדדים חלוקים בשאלה אם מדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות ואישומים, או שמא לפנינו מספר אירועים. דעתי היא כי חרף הדמיון שבעבירות הכלולות בקבוצות העבירות השונות (היינו עבירות הפריצה לדירה והגניבה מבתי החולים ומרכב) והעובדה שככל הנראה הרקע לביצוע כל העבירות הוא התמכרותו של הנאשם לסמים, ראוי לקבוע שכל אישום מהווה אירוע נפרד. על נושא זה חולש כידוע מבחן הקשר ההדוק לגביו נקבע כי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד" (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

6. לעיתים, קרבה בזמן ובמקום והשיטתיות בביצוע עשויים להוביל לקביעה שלפנינו אירועים בעלי קשר הדוק (ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.15)), אך הבחינה אינה טכנית אלא משקיפה על שיקולים רבים. במקרה זה מספר שיקולים תומכים במסקנה לפיה מדובר באירועים נפרדים.

7. עבירות הפריצה לדירה בוצעו בדירות שונות, במועדים שונים וכלפי מתלוננים שונים. עבירות הגניבה מבית החולים אכן בוצעו באותו בית חולים אך במועדים שונים וכלפי מתלוננים שונים. כך גם היה בעבירת הפריצה לרכב שהיא מופרדת מיתר העבירות בזמן, במקום ובמהות. אין מדובר אפוא באירועים התלויים אחד בשני וכל אחד מהם עומד היטב בזכות עצמו והוא פרי החלטה עצמאית לבצעו. אכן, הרושם הכללי הוא מועדות עבריינית וחזרתיות הנובעת מהצורך לממן את ההתמכרות לסם, אך אין מדובר בתכנית עבריינית אחת המקיימת את מבחן הקשר ההדוק. לאור כך, השקפה על כל העבירות והאישומים כאירוע אחד, תמעיט מחומרתו הכוללת ולא תבטא נכונה את האופן בו יש לראות את הדברים, לרבות את האינטרס המוגן של כל מתלונן. (ראה: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016); תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), תשע"ו-2015). בעניין זה אפנה לעפ"ג 12662-08-17 מדינת ישראל נ' יעקב כהן (26.10.2017) שם נקבע ביחס לכתב אישום שכלל מספר התפרצויות לדירה כי יש לראות בכל התפרצות אירוע נפרד, חרף הדמיון בביצוע והשיטתיות. כן ראו בנושא עפ"ג 13824-08-17 מדינת ישראל נ' דוד אוחיין ואח' (16.10.17) שם נקבעו שני מתחמים לשתי עבירות התפרצות שונות. סיכומו של דבר, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום. עם זאת, בסופו של דבר בכוונתי להטיל עונש אחד כולל (כפי שאף ביקשו הצדדים), שכן ענישה נפרדת ביחס לכל אירוע ואירוע נראית בעיני מלאכותית ומחמירה ואף עומדת בניגוד לעמדת הצדדים.

קביעת מתחמי העונש ההולמים

8. פריצה לדירת מגורים פוגעת כמובן בקניינם של הבעלים. עם זאת, היא גורמת גם לפגיעה קשה בשלוות רוחו, בפרטיותו ובזכותו של בעל הדירה לחוש בטוח בביתו-מבצרו (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008)). ראו גם: רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022):

"עבירת ההתפרצות מערערת את תחושת הביטחון האישי של כל אדם, כאשר הפורץ

נכנס בעזות מצח לדירה שאינה שלו, במטרה לבצע עבירה. באותה העת, קניינו, פרטיותו וכבודו של בעל הדירה נפגעים, כאשר הוא נוכח לדעת כי אפילו ביתו - אינו מבצרו ... יודגש, עבירת ההתפרצות למקום מגורים אינה עבירת "רכוש" גרידא - אף שגם בכך אין להקל ראש, כי אם פגיעה בלב חירותו של כל אדם ואזרח הנגרמת כאשר אדם זר חודר ברגל גסה לדלת"ת אמותיו. מאותה העת, חרדה אוחזת בבעל הדירה העולה על יצועו, בודעו כי אף בביתו שלו, בחדרו ובמיטתו - אינו מוגן".

9. אף עבירות הגניבה פוגעות בקניין הבעלים ובתחושת הביטחון שלו. בענייננו גנב הנאשם בשני מקרים שונים מכשירי טלפון ניידים הראויים להתייחסות שונה ומיוחדת מבחינת הערכים המוגנים הנפגעים וזאת בשל מאפייניו המיוחדים של מכשיר זה, המידע שהוא אוצר ומקומו המרכזי בחיי האדם כיום (ע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל** (14.7.2015); דנ"פ 1062/21 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (11.1.2022)), פסקה 29 לחוות דעתה של הנשיאה (חיות). הדבר רלוונטי אף לגבי גניבת המחשבים באחת ההתפרצויות. ביחס לעבירות שעניינן שימוש לרעה ברכיב תשלום, הרי שהערכים המוגנים שנפגעו הם זכות הקניין של הבעלים, כמו גם פגיעה ביציבות המסחר.

10. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות אציין כי מדובר בהתפרצויות וגניבות שלא בוצעו בדרך אלימה או אגב שימוש בכלי פריצה או שבירת חפצים. כמו כן באירועם אלו לא הייתה היתקלות עם בעלי הדירה. עם זאת, הרכוש שנגנב משמעותי והוא לא הושב לבעלים (למעט בתיק העיקרי בו נתפס הנאשם עם מכשיר הטלפון). ביחס לגניבות מבית החולים אציין שמדובר בהתנהגות הנושאת פן של כיעור וזאת לאור העובדה שבאחד המקרים היא בוצעה כלפי חולה מאושפזת. ביחס לשימוש בכרטיסי החיוב אזי מדובר במספר לא מבוטל של עסקאות אם כי בסכומים נמוכים יחסית. כן אציין שמקובל עלי שהעבירות בוצעו בשל התמכרות הנאשם לסמים והצורך לממנם. נקודה נוספת עניינה בכך שהרכוש לא הושב למעט בתיק העיקרי אך שלא מיוזמתו של הנאשם, אלא בשל כך שהוא נתפס כשהמכשיר בחזקתו.

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת שיש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו. ראו למשל רע"פ 4789/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.7.2022) שם צוין כי "במקרים אלו נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה בדמות עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, נוכח הפגיעה הגואה ברחובות ישראל בכלל, ובאזור הנגב בפרט. כך נדרש כדי להגביר את תחושת הביטחון במרחב הציבורי והאישי". לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 512/22 **חאלד דגמש נ' מדינת ישראל** (23.3.2022), בו הוטלו על נאשם בעל עבר פלילי 20 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי (כך שסה"כ הוטלו עליו 27 חודשי מאסר) בגין פריצה לדירה שבוצעה בשעת לילה מאוחרת באמצעות מפתח מותאם; רע"פ 4789/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.7.2022), בו נידון נאשם ל-14 חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירות התפרצות לדירה וגניבה. במקרה זה התפרץ הנאשם לבית מגורים בשעת לילה מאוחרת, גנב מספר פריטים ביניהם טלפון נייד ושעונים ונמלט מהמקום לאחר שהמתלוננת התעוררה משנתה והחלה לצעוק. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה נע בין 13 חודשי מאסר בפועל ועד 29 חודשי מאסר ובית המשפט העליון הדגיש כי העונש הולם את חומרת המעשים וכי "אף לו היה נגזר על המבקש עונש חמור יותר - לא היה מקום להקל בעונשו"; רע"פ 2251/23 **אחמד בשארה נ' מדינת ישראל** (9.4.2023) בו נידון נאשם שפרץ לדירה, גרם בה נזק, גנב ממנה רכוש רב וכאשר נתקל בבעל הדירה דחפו. באירוע נוסף ברח משוטרים שניסו לעוצרו. על הנאשם הוטל עונש כולל של 18 חודשי מאסר; רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו

מחמיר; רע"פ 3058/18 **אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018) בו הוטלו על נאשם שפרץ לדירה וגנב ממנה כספת, 14 חודשי מאסר תוך שנקבע מתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר.

12. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות וגניבה מרכבים אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 7362/14 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** (4.11.2014), בו נדחה ערעור נאשם שנדון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות בגין התפרצות וגניבה מרכב; עפ"ג 22186-10-16 **מדינת ישראל נ' שושנה** (10.1.2017), בו הוטלו על נאשם 30 חודשי מאסר (תוך הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שישה מקרי התפרצות לרכב ועבירות נלוות ובהם שימוש בכרטיסי חיוב; עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.2014), בו קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם עבור התפרצות אחת לרכב (באמצעות ניפוץ השמשה) וגניבה ממנו נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר; עפ"ג 21674-08-19 **מדינת ישראל נ' הייב** (23.10.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בשלושה אירועי פריצה לרכב וגניבה, ועבירות נוספות, ונידון ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי; עפ"ג 53546-02-19 **בוחבוט נ' מדינת ישראל** (22.5.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע באירוע של פריצה לרכב, גניבה מרכב וחבלה במזיד לרכב ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי ופסילה בפועל.

13. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבת טלפון סלולרי נקבע כי "אין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש 'רגילה', ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה" (ענין **דביר**). בנושא זה אפנה לרע"פ 6365/13 **יפים קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.2013) שם נדחתה בקשת רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל על מי שהורשע בגניבת מכשיר טלפון סלולרי; ת"פ (ב"ש) 21794-09-14 **מדינת ישראל נ' מיכאל קווצ'קו** (25.1.2015) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 3-12 חודשי מאסר בגין גניבת טלפון נייד מחולה מאושפז; ת"פ (נצ') 36363-12-18 **מדינת ישראל נ' נחום אברהם** (12.5.2021) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר בגין גניבת טלפון נייד מאדם בבית חולים; ת"פ (ראשל"צ) 17446-12-18 **מדינת ישראל נ' רומן פרמן** (1.7.2019) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בגין גניבת טלפון נייד על ידי מאבטח באולם אירועים.

14. ביחס למדיניות הענישה בעבירות של שימוש לרעה בכרטיסי חיוב, ראו: רע"פ 5212/13 **אדינה חצוני מדינת ישראל** (29.8.2013), בו אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשי מאסר בפועל (בצירוף הפעלת מאסר מותנה) על נאשמת שהורשעה בשני אישומים של שימוש בכרטיס אשראי, גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה. במקרה זה מדובר היה במטפלת אשר עשתה שימוש לרעה בכרטיס חיוב של קשיש בו טיפלה, בסכום כולל של כ- 2,000 ₪; כן ראו רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015) והעונשים שהוטלו על הנאשמים, בזיקה למספר העבירות בהן הורשע כל אחד מהם.

15. לאור כך אני קובע את מתחמי הענישה כמפורט להלן:

בכתב האישום העיקרי - ממאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

בתיק הצירוף הראשון - ממאסר מותנה ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

בתיק הצירוף השני - מ-12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר ביחס לכל אישום.

בתיק הצירוף השלישי - מ-12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר.

בתיק הצירוף הרביעי - באישום הראשון: מ-12 חודשי מאסר ועד 27 חודשי מאסר.

באישום השני: ממספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.

תחולת המאסרים המותנים

16. נגד הנאשם תלויים ועומדים מספר מאסרים מותנים לגביהם טענו הצדדים טענות שונות ואתייחס לטיעונים בנפרד.

17. בת.פ. 71077-12-18 הוטלו על הנאשם ביום 24.12.19 שני מאסרים מותנים בצד עונש מאסר בפועל. בגזר הדין נקבע כי תחילת התנאי היא "שנתיים מיום שחרורו". המחלוקת בין הצדדים היא מהו יום שחרורו של הנאשם וזאת בשל כך שהוא שוחרר ברישיון ביום 14.12.20 אך שב לבית הסוהר ביום 3.1.21 לאחר שהרישיון בוטל (ושוחרר שחרור מלא ביום 11.3.22). המאשימה טוענת כי יש לראות את יום השחרור ביום בו סיים הנאשם לשאת את מלוא תקופת המאסר (ולהחסיר את התקופה בה שהה מחוץ לבית המאסר) ואף אם מדובר למעשה בפיצול תקופת התנאי הרי שמדובר בפיצול טכני שאינה משנה את המהות. מנגד טוענת ההגנה שיש לראות את יום תחילת התנאי ביום בו שוחרר הנאשם ברישיון ללא פיצול. ככל שיקבע שהדין עם ההגנה, אין מחלוקת בין הצדדים שכל העבירות מושא ענייננו בוצעו לאחר סיום תקופת התנאי ועל כן אין תחולה למאסרים המותנים.

18. אקדים ואומר כי במחלוקת שבין הצדדים דעתי היא כדעת ההגנה. סעיף 52(ג) לחוק העונשין קובע כי "תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר... והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת". בגזר הדין לא קבע בית המשפט הסדר שונה ולמעשה חזר על מילותיו של סעיף 52(ג) הנ"ל. בית המשפט העליון קבע כי מקום בו שוחרר אסיר ברישיון, יש לראותו כמי ששוחרר ממאסר ותקופת התנאי השיפוטי מתחילה מרגע זה. ראו:

"תקופת התנאי השיפוטי מתחילה עם מתן הרישיון להתהלך חופשי, הגם שעקרונות רישיון זה ניתן לביטול, וביטולו יחזיר את הנידון לבין כותלי בית הכלא. שכן, כאשר הנידון אינו מרצה עוד עונש מאסר בפועל ממלאת תקופת התנאי את ייעודה. על-כן, אין כל הצדקה לדחות את מועד תחילת התנאי כאשר האסיר משוחרר ברישיון" (רע"פ 7589/97 **רחמים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(2) 651, עמוד 6

659 (1998); ראו גם ע"פ 8693/13 ויקטור וולטר מזרחי נ' מדינת ישראל
(3.2.2015)

19. אם כך, תקופת התנאי השיפוטית החלה עת שוחרר הנאשם ברישיון. עמדת המאשימה, המבקשת לעצור את מניין התקופה לאחר ביטול השחרור ברישיון, נדחתה בפסיקה בשל כך שהחוק אינו מכיר באפשרות פיצול תקופת התנאי. מקרה זהה לענייננו נדון בע"פ 2713/01 **חיים פחימה נ' מדינת ישראל** (26.06.2003); להלן - **עניין פחימה**, ונקבע כי "ההוראה מתייחסת לחללים מסוימים בלבד, היא קובעת מועד אחד לתחילת התנאי - הוא יום השחרור ממאסר, בגדרו נכלל אף מועד השחרור ברישיון...ואין בה הוראה המאפשרת עצירתו". ודוק: הרציונל העומד בבסיס המסקנה שיש לראות אסיר ברישיון כמי ששוחרר לצורך סעיף 52(ג) לחוק העונשין, נעוץ בכך שמדובר במי שמשוחרר בפועל וראוי אפוא להעמידו במבחן שקבע המאסר המותנה. ברי שרציונל זה לא מתקיים כאשר הנאשם הוחזר לבית המאסר לריצוי מלוא תקופת מאסרו, אך ההלכה שקבע בית המשפט העליון לפיה תקופת התנאי שהחלה עם השחרור ברישיון לא תיעצר לאחר ביטולו, מבוססת על הכלל לפיו אין לפצל את תקופת התנאי. כלל זה עמד לאחרונה בבסיס קביעתו של בית המשפט העליון בדבר מועד תחילתו של מאסר מותנה מקום בו נידון הנאשם גם למאסר בעבודות שירות (רע"פ 8597/20 **אליאס אשקר נ' מדינת ישראל** (8.2.2022), כך שאין לומר שחל שינוי כלשהו ברציונל שעמד בבסיס הלכת פחימה. אדרבה. בית המשפט העליון שב וראה בכלל זה כמכריע לצורך מועד תחילתו של המאסר המותנה אף במקרים בהם נוצרת התנגשות עם רציונל אחר.

לאור כך, אני קובע שהמאסרים המותנים שהוטלו בת.פ 71077-12-18 אינם בני הפעלה.

20. מאסר מותנה נוסף הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 60785-07-21. בגזר הדין הוטלו על הנאשם 8 חודשי מאסר מותנה "והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור ... עבירה בה הורשע בתיק זה". באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413' סיפא לחוק העונשין. הנאשם טוען כי הוא לא הורשע בעבירה זו כעת ואילו המאשימה טוענת כי הרשעתו כעת בעבירה של פריצה לדירה מפעילה את המאסר המותנה לאור בחינה מהותית של הערכים המוגנים והיסודות הנכללים בעבירות השונות.

21. במקרה זה דעתי היא שהדין עם המאשימה וכך גם הכרעתי בפעמים הקודמות ששאלה זו הובאה בפני (ראו: ת"פ 17430-01-13 **מדינת ישראל נ' הדיב** (9.5.2013); ת"פ 20168-10-18 **מדינת ישראל נ' אלבו** (13.2.2019). אנמק מסקנתי להלן.

22. כידוע, "עבירה נוספת" המפעילה תנאי אינה רק הרשעה באותה עבירה ממש שאוזכרה בגזר-הדין הראשון כעבירת התנאי, אלא גם עבירות אחרות, אשר מקיימות את יסודות עבירת התנאי" (רע"פ 5798/00 **ריזי ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3), 1). עוד נקבע כי "ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה" (ע"פ 49/80 **עמוס מסילתי ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(3) 811, 808 (ההדגשה שלי - י"ט); ע"פ 4517/14 **מוחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** (10.3.2005)).

23. בדיקת היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם מלמדת בבירור כי יש להפעיל את המאסר המותנה. הנאשם הורשע כעת בעבירה של פריצה לדירה. עבירה זו כוללת את אותם היסודות שבעבירה של פריצה לרכב (ראו אף סעיף 413א' לחוק העונשין המחיל את ההסדר שבסעיף 405 לחוק העונשין ללמדנו על זהות מוחלטת ביסודות). למעט הנסיבה לפיה מדובר בבניין ולא ברכב, אין כל הבדל בין העבירות, אך אין בכך ללמד שמדובר ביסודות שונים לצורך הפעלת התנאי. אף בחינת הערכים המוגנים שעבירת התנאי באה להגן עליהם, בהתאם למבחן שנקבע ברע"פ 6352/12 מחמוד סעדה נ' מדינת ישראל (23.9.2012), מביאה למסקנה לפיה יש להורות על הפעלת המאסר המותנה. העבירה של פריצה לרכב באה להגן על ערכים בדמות פגיעה ברכושו ובפרטיותו של הבעלים וערכים אלו נפגעים אף בעבירה של פריצה לדירה. מטעם זה קבע בית המשפט המחוזי בחיפה "מה לי פריצה לרכב ומה לי פריצה לדירת מגורים? זו גם זו הן עבירות הפוגעות ברכוש הזולת, עבירות שהמאסר המותנה נועד להרתיע את המשיב מלבצע. אשר על כן, בדין הופעל המאסר המותנה" (ע"פ 42160-10-12 מדינת ישראל נ' האני רשואן (29.11.2012)).

24. אכן, כאשר העבירה הנוספת אינה באותו סעיף ממש שצוין במאסר המותנה, יש לבחון אף אם אדם מן הישוב היה מבין שהתנהגותו מפעילה את המאסר המותנה וספק פועל לטובת הנאשם (רע"פ 523/13 שלום דזנשוילי נ' מדינת ישראל (25.8.2015)). במקרה זה אינני סבור שמתעורר כל ספק והסנגור אף לא טען טענה זו.

על כן, אני קובע כי המאסר המותנה הוא בר הפעלה.

קביעת עונשו של הנאשם

25. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחמי הענישה. לא הובא בפני כל נימוק המצדיק התחשבות בשיקולי שיקום ואף ההגנה לא טענה בנושא.

26. לצורך גזירת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בהזדמנות הראשונה, אשר ביטאה חרטה ונטילת אחריות, כמו גם שחסכה זמן שיפוטי רב ואת עדותם של עדים רבים ובהם המתלוננים. בעניין זה הבאתי גם לזכותו את רצונו "לנקות שולחן" ולתת את הדין בגין מספר לא מובטל של תיקים. כן זקפתי לזכותו את רצונו המוצהר לעבור הליך גמילה בתקופת המאסר ויש לקוות שהוא אכן ישכיל לעשות כן ויפה שעה אחת קודם. בנוסף, נתתי דעתי לפגיעה שתיגרם לנאשם ולבני משפחתו בעטיו של עונש מאסר ממושך. מנגד, לא ניתן שלא להביא בחשבון לחומרה את העבר הפלילי המכביד. מדובר במי שמשך שנים פוגע באופן שיטתי ברכושו של הזולת ולחובתו עשרות הרשעות בעבירות רכוש חמורות בגין נשא עונשי מאסר לתקופות ממושכות יחסית. יש להטיל אפוא עונש מאסר מוחשי שיגלם בצורה ראויה את עקרון ההלימה וההרתעה אך בה בעת ישמור על יחס הולם בין מספר העבירות וחומרתן לבין מידת העונש.

27. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את

א. 33 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ 60785-07-21 (בית משפט שלום עכו) וזאת באופן שחמישה חודשים יצטברו לעונש שהטלתי ושלושה יחפפו. בעניין זה הבאתי בחשבון את העונש הכולל הראוי.

סה"כ יישא הנאשם 38 חודשי מאסר בפועל החל מיום 10.5.23. כן יש לנכות את ימי המעצר הבאים: מיום 29.12.22-30.12.22; 5.3.23 (יום אחד) וכן 8.3.23 (יום אחד).

ג. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים כמפורט להלן:

ת"פ 54142-07-23 - ע"ת 1 ו-2 (יחדיו) סך של 6,000 ₪; ע"ת מס' 15 סך של 1,500 ₪.

ת"פ 20435-07-23 - ע"ת 2 סך של 5,000 ₪;

ת"פ 18908-08-23 - ע"ת מס' 2 סך של 500 ₪

ת"פ 44893-05-23 - ע"ת מס' 3 סך של 3,000 ₪ וע"ת מס' 14 סך של 3,000 ₪.

הסכומים ישולמו בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.6.24 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

המאשימה תמציא לתיק את פרטי המתלוננים השונים בתוך 30 יום ותביא לידיעתם תוכנו של גזר הדין.

ה. בשל סכום הפיצוי שהוטל ותקופת המאסר, אני נמנע מהטלת קנס.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' טבת תשפ"ד, 18 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

